Anul I Nr. 4

4 pagini 3 Lei

DUMINICĂ 1 OCTOMBRIE 1940

REDACȚIA
ȘI
ADMINISTRAȚIA
BUCUREȘTI
Str. Popa Petre No. 42 Etaj III
Telefon 2.33.55

ÎNVIEREA

DIRECTOR
TOMA VLĂDESCU

ABONAMENTE
Pentru particulari 150 lei pe an
Pentru autorități 1000 lei pe an

SĂPTĂMÂNAL DE POLITICA ȘI CULTURĂ ROMÂNEASCĂ

Înscris la Tribunalul Ilfov Registrul periodicelor sub Nr. 99/940

LEGIUNEA CINSTEI

CONTROLUL AVERILOR ȘI ELITELE CONDUCATOARE

de TOMA VLĂDESCU

Ziarele au publicat deunăzi lista foștilor demnitari cari vor trebui să-și justifice averile, să-și explice starea lor materială în fața comisiunii instituite de Statul național-legionar. Mărturisim că uitasem puțin de acest control al averilor... De câte ori a fost vorba de el? Câte scandaluri mai mari sau mici n'au ieșit la iveală — și câte nu s'au înăbușit, căci nu n'ar fi fost! Era aproape o sperietoare care nu mai speria pe nimeni și care servea par'cât tocmai să inocentieze cele mai violente abuzuri, să spele de atâtea păcate obrajii cei mai suspecți! Cine ar putea să eliteze sancțiuni, oficiă de puțin severe chiar, dar care să se fi aplicat real de acest „control al averilor"...—și, dintre atâți vinovați, cine a luat care drumul pușcăriei, asa cum s'ar fi cuvenit, de la aceste instituții de judecată? Nu cunosc niciun caz — aproape niciunul... Abia dacă ne amintim acum de un anumit domn Teianu, fost secretar general nu știu pe unde, și care singur pare să fi încercat mai aspre dificultăți — dar care de când a fost „controlat" și până azi continuă nu mai puțin să se plimbe liber, ca d-ta și ca mine, ca un om normal și corect...

Care era așa-dar rezultatul, — rezultatul lamentabil! — al controlului averilor așa cum se făcea până azi? Era cu totul opus acelula care se urmărea! In loc să se stigmatizeze pe tot restul vieței, în loc să fie degradați public atâția mizerabili cari au jefuit armamentul, care au prădat economia țării, cari cu un singur cuvânt au organizat dezastrul, — acești indivizi se găseau dimpotrivă obținând de la „controlul averilor" certificatele de onestitate la care ei nici-odată nu s'ar fi gândit să viseze! Se refăcea tocmai „onorea" acelora cari niciodată nu au avut-o... Din momentul „controlului" toți acești jefuitori și toți acești traficanți deveniau oameni cinstiți de cari n'ar mai fi fost îngăduit să te atingi. Intrau la controlul averilor suut greaua apăsare a legitimei suspiciuni obștești și ieșiau cu zâmbetul triumfal și, în buzunar, cu certificatul a cărui virtute era să suprime până și suspiciunea aceasta — adică singura pedeapsă care ar mai fi rămas să-i atingă!

Vedeți bine că acest control al averilor era una din instituțiile cele mai caracteristice, cele mai comode — aș zice chiar din cele mai esențiale — ale regimului nostru vechi. Dacă ai fi stat să-i asculți pe acești judecători, ar fi fost într'adevăr să crezi că în țara asta n'a furat nimeni, niciodată, nimic, că totul rezumă o perfectă ordine morală, desăvârșită...

vede bine că nimeni nu era vinovat! — Țara aceasta tuebuia să ne conlucre pe toți în aceeași macrie și în aceeași osândă, ca un amar discredit care se ridica pretutindeni, stigmatizând toate valorile, reala chiar, și toată viața noastră de Stat.

Se spune undeva, în Cicero. In acest Vis al lui Scipio atât de idilic uneori, că zeii n'au iubit niciodată, nimic, mai mult decât aceste societăți omenești care se fundează pe legi și se cheamă cetăți... Dar dece ne-am mira atunci că zeii nu ne-au iubit?... Legile noastre nu mai existau! Cetatea noastră era Anarhia...

Se pricepea însă acum rostul pe care va trebui să-i aibă acest control al averilor care nu va mai semăna cu nimic din ce a fost, care va trebui să fie altul cu totul... Altul, într'adevăr — dece? Dar priviți puțin împrejur — încercați să pricepeți lumea aceasta care cere azi socotelile... Este o lume despărțită, prin peșteri, prin munți, o lume ascunsă și oprimată, care n'a avut niciodată cuvânt, — o lume care sparge astăzi tăcerea, care dărâmă ocnele, ridică țara și scapă din cele mai injuste lanțuri. E lumea naționalistă care la apelul generalului Antonescu, nu va mai fi foarte curând decât un singur bloc, un singur om, o ființă singură — Țara ca însăși! Țara aceasta se înalță acum cu vertiginoasa ei ridicare de cap — naționalismul, el cere socotelile azi...

Am stat ascunși, am fost surugumați, și de atâtea ori omoriți, dar astăzi glasul nostru e un tunet în lumina albă a Dreptății, și strigătul nostru se-aude... Și puterea noastră se simte! Verificăm puțin bilanțurile, casele de bani, atâtea inventarii mistificate... Este acei munca noastră, este sudoarea acestei țări — și sunt granițele ei mai ales!

Cu toate bunurile astea, ce-ați făcut, unde sunt, cine le-a secătuit și furat?

Aceasta e marea întrebare care se pune — și acesta e sensul controlului averilor pe care-l reclamă Statul naționalist de azi.

Se pricepe că va trebui să fie aici despotirea marele început al unei Țări care azi se reface, care se cere la adevărata ei viață — o viață la care nu mai putem renunța. Controlul averilor! Firește nu lucrul dăto n'ar putea nă aibă doar sensul sărac al unor sancțiuni administrative numai, — nu ne-am putea mulțumi numai să prindem un hoț, să denunțăm un brigand, să strângem cu una pe un epaș sau pe altul... Ar fi ridicol de puțin, — ar fi exagerat de meschin! Controlul averilor insă cu il cât ca o lumină, de prozaic aproape, care va avea ai procesele, aceste scurtele morale de viață pe toate conștiințele noastre, să fiteze în fața întregei țări pe îndaptabilii moralității, — dar până la sfârșit, în aceeași lumină, să se cunoască, să se recunoască adevăratele noastre elite conducătoare.

Recitesc lista acestor foști demnitari cari vor avea să-și justifice averile... Mai întâi mi se pare revelațională! D. Ghiață de pildă, fostul prefect liberal, ca și fiul său („scriitorul") nu mă mirăș de pildă în categoria acestor cetățeni cari sunt invitați la control, — și ce ei mai scapă atâția! Ei au fost liberali mai vrednici și au dovedit ample și fără a fi ocupat demnității dela secretar general în sus, totuși o avere politică nu este atâta de greu de făcut! De aceea controlul averilor, controlul real al averilor, va trebui să pricesească mai adânc, mai intins, și mai larg... Va trebui să ia, în de aproape cercetare cum se spune, lumea noastră de pradă de pildă — unde s'au făcut din zeșin averi fabuloase! — va trebui să caute puțin la magistratura, și poate chiar în armată... Se vor putea descoperi, să asigur, lucruri destul de interesante! Va trebui să le descoperim...

(Continuare în pag. 4-a)

O ȚARA RANITA...

...Dar pe o altă parte celălalt termen al ecuației nu pare deloc să răspundă celui dintâi! Țara asta a pătimit profund... Niciodată, în niciun fel, suferințele ei n'ar fi putut să fie mai mari... Am fost sfâșiați, — și mai ales am fost umiliți! Din munții Ardealului robit, tot ce coboară spre noi, până la Dunăre și până la Mare, și până la Prutul acesta atât de stingher și atâta de trist, totul pare a fi numai o durere și numai o rană... Soarele nu mai are niciun surâs, iar câmpiile par devastate de atâta teribilă desolare care înneacă holdele noastre, porumburile, grâul, și așterne peste pământul Patriei un fel de sumbră coloare, ca un zâmbet al morții... Un pîron a fost adânc înfipt în inima țării — privești harta noastră de azi... — și vom continua să sângerăm până în ceasul luminos al unei Dreptăți care va trebui să fie implacabilă și cumplită! Cadrilaterul, Balcicul atâta de arzător, înflăcărat aproape în apele calme ale Mării, Bucovina cu grădinile și cu râsul ei oprimat, Basarabia, Ardealul, el mai ales, cu atâtea răni care ne ridică sudori și sânge pe frunți, — totul pare o fii un concert de lacrimi în care morții și vii plâng astăzi pe acest pământ martir drama milenară a celui mai chinuit popor. Nu s'ar putea spune ușor, în cuvintele noastre atâta dramă, atâta durere — **brevitet Trajae supremum audire laborem**, cum cântă versul poetului antic. Niciun răpsod n'ar spune vreodată inimile noastre frânte, nici această grea respirație, de scrum și funerară par'că, de care ne simțim înnoiați...

Dar atunci dece s'a ajuns aici — și cum? Ne-a spus-o conducătorul Statului, general Antonescu, în atâtea revelatoare comunicări pe care ni le-a făcut... Ne-a spus-o el, dar fără îndoială cei mai mulți dintre noi o știam mai de mult — chiar dacă nu bănuiam că mizeria era întinsă atât de adânc în toate formele noastre de viață și că ea tindea astfel să cuprindă chiar ziua de mâine, o întreagă generație de Români, care se naște astăzi ca să nu primească din mâinile noastre decât o penibilă moștenire de umilință, de durere, de anarhie și de desfrâu...

Cum s'a ajuns aici! Politica noastră externă a fost desigur o crimă. Dar crima asta nu a fost singură! Nu era de ajuns într'adevăr că ne-am lăsat cu toate granițele descoperite, fără garanții valabile, fără garanții posibile — dar noi înșine ne-am gândit, cel puțin prin mijloacele proprii, la ceasul greu care trebuia să vină atât de curând și în care armele noastre erau chemate să-și spună cuvântul.

VINOVAȚII

Armele acestea însă, trebuia să lipsească și ele! Trebuia să nu ne rămână nimic... Pentru apărarea unei țări atât de amenințate, la grozava răspântie a istoriei pe care am trăit-o, nol n'am putut să opunem decât mitralierele de hârtie ale tratatelor pe care ni le-a făurit d. N. Titulescu și tunurile de carton ale solemnelor principii de Drept Internațional prin care s'au prăbușit toate frontierele noastre!

Generalul Antonescu ne-a arătat golul cazărmilor, trupa neînstrulită, sau atâta de mediocru, aviația deficientă, — atâtea triste condiții care n'ar fi avut cum să ne făgăduiască victorie. Mai puțin pesimist insă decât Generalul, eu mi-aș îngădui să cred oricum că lucrurile totuși n'ar fi mers atât de ușor... Mi-aș îngădui să cred în miracolul soldatului nostru! El a fost de atâtea ori dovedit... Arme n'am prea avut niciodată! Dar probabil că cele „Șapte vieți" și „Ploștul de aramă" nu sunt numai o simplă legendă — cum nu sunt o legendă desigur nici Oltuzul și Mărășteștii, nici Mărăștii și Porumbacu...

Dar firește că nu asta interesează! Și nu avem un soldat atât de eroic ca să organizăm masacrul lui inuilt!

Dar interesează în schimb să știm unde sunt armele noastre — filondcă e sigur că le-am plătit! Unde este aviația —... timbrul aviației! — unde sunt tankurile noastre și trupele motorizate?

Ai, eu îmi amintesc, sub ochii mei, la un bal, nu e mult timp de atunci, îmi aminteșe pe d. Eduard Mirto, care azvârlea fără nici o emoție, pachete de o sută, de două sute de mii lei pe masa verde, la simplul hazard al unei ruletei! Nu erăm singur care priveam atunci, stupefiați desigur, această imoralitate crunță, această mizerabilă neruinare! Cine azvârlă banul atât de calm, atât de ușor — e sigur că nu l-a muncit. A pierdut d. Mirto în seara aceea un milion poate sau două, — dacă nu cumva a câștigat altele pe lângă atâtea pe care le avea!

Dar banii aceștia, — de unde?

Și, din leafa lui de profesor secundar, și chiar din leafa lui de ministru, cum a izbutit d. Iamandi între un asasinat și altul, între o crimă și alta, să-și cumpere atâtea podgorii, atâtea blokuri și vile? Dar Eugen Titeanu, complice escrocului Alboteanu și complice nu mai puțin al criminalului Armand Călinescu, da, Eugen Titeanu dăta, prin ce miracol a putut să urce atâtea trepte de bogăție și de putere, — pentru ca numai acum, abia în ultimul ceas să-l poată prinzi Văcărești!

Sau în sfârșit ce bănoasă mizerie va fi exercitat d. Ghelmegeanu, de pildă, pentru ca starea lui materială să ne impună astăzi atâta... respect!

Și sunt aci numai câțiva, pe cari-i găsesc la întâmplare când arunc un ochi destul de distrat, dar și destul de trist, pe lista foștilor demnitari... Sunt însă atâția, alții, și atâta de mulți, pe cari aș putea ușor să-i ridic în ocean de funcție de.. hingher, dacă urei,— dar pe care astăzi nu-mi displace s'o fac!

Sunt de părere de pildă că n'ar fi deloc rău să se știe despotirea cât ne fi câștigat d. Gușă Tătărescu el insuși în... profesiunea (?) dumisale! Apoi, după ce se va fi răzut cât i-a produs d-lui Guță... profesiunea (!?) so, va trebui să se cunoască cifra exactă a averii de care dispune fostul președinte de consiliu, și fostul ministru al apărării naționale... Dar oaznele astea d. Tătărescu nu va trebui să le îndure singur. Nu ar fi drept! Vor trebui să fie lângă dânsul atâția buni prieteni cari de 10 ani aproape n'au sfârșit să ne mire! Ce era Ghiață de pildă, sau ce era „Sibiceanu" să zicem — atâți indivizi pe cari nu știi de unde să-i iei și cărora nu le găsești înțelesul? Nau nicio meserie, zau în orice caz nu profesează niciuna — dar printr'un capriciu curios al norocului, stăpânesc o bunăstare și de cele mai multe ori toate mijloacele, dar nimeni n'ar ști să găsească o identitate onorabilă atâtor averi de pretutindeni acumulate!

Nu vi se pare așa dar că sunt atâtea grave întrebări — esențiale fără îndoială — dar pe care controlul averilor încă nu și le-a pus? Nu și le-a pus până în ziua de azi...

Cum trăesc atâți indivizi, fără a putea să justifice nicio profesiune? Și cum se face că indivizii aceștia tocmai, se ridică, s'au ridicat până la toate pasurile de comandă din Stat? Iar pe de altă parte dacă banul public a fost întrebuințat conform cu rosturile lui firești, cum se face că atâtea investiții, vitale pentru ființa statului nostru, s'au dovedit toțuș a nu fi existat decât pe hârtie!

Din ce câștiguri oneste, putea Mirto să piardă un milion, într'o noapte, la cărți! Din ce profesiune trăia atât de imperial somptuos acest Ghelmegeanu — pe care nimeni nu l-a văzut avocat la bară, pe care nimeni nu l-a găsit nicăieri muncind? De unde rotativele, întreprinderile și averea acestui deconcertant individ care se cheamă Titeanu, și care intre Hefter și Urdăreanu, cu benedicțiunea Lupeschii, izbutise să fie aproape om de Stat în țara asta atât de blândă și care rabdă atât...

NAȚIONALISMUL CERE SOCOTELILE AZI

...Dar dela aceste întrebări nu mai este decât un pas ca să descoperim unde zac tumurile, mitralierele, armele noastre, și să pricepem deopotrivă cum s'au piăbușit, cum s'au buzunărit frontierele Țării!

Haide!, e timpul cel puțin acum să spunem aceste adevăruri, să le strigăm... Granițele noastre acolo au fost, azvârlite într'o noapte de bal, de atâția Eduard Mirto, pe masa dela ruletă! Granițele noastre mai sunt și astăzi, monetă sunătoare în buzunarele lui Titeanu, după cum va trebui să le mai căutăm în podgoriile lui Iamandi sau în blokurile și vilele lui... Sunt pretutindeni granițele noastre, acolo unde s'a furat și s'a jefuit!

Dar controlul averilor ce-a făcut și ce-a controlat? Pe cine l-a sancționat, pe cine l-a pedepsit, ce-a descoperit el în sfârșit și ce-a reparat?

Dar atunci nu credeți că acest „control" astăzi, el insuși ar trebui... controlat? Dece nu ne-a spus nimic? Dece nu și-a împlinit rostul lui care era să pătrundă în atâtea secrete ale guvernărilor noastre, să deranjeze anumite conforturi, să denunțe, să apere, să reprime? Dece au fost lăsați atâți paraziți ai partidelor de până ieri să confunde banul public, să confunde viața insăși a Țării, — cu buzunarele lor? Și dacă nu și-a îndeplinit misiunea aceasta, — ce rost a avut și ce a făcut controlul averilor până în ziua de azi?

Iată atâtea întrebări de sânge care se murmură azi pretutindeni, — dar care foarte curând vor sbura pe toate buzele atâtor milioane de Români înșelați, vânduți apropape, umiliți și martiri...

Ah control al averilor totuș. ni se anunță acum. Este al unui Stat național — și este, în prim rând, designat, al Generalului Antonescu, al regimului nou care se ridică azi. Gestul acesta ne apare aproape covârșitor, lar semnificația lui trece mult dincolo de atâtea vagi și inutile formule care s'au vânturat până în ceasul acesta. Filondcă se pricepe bine că în regimul de control al averilor care se făcea până ieri, d. Tătărescu nu putea să fie decât complezent cu d. Argetoianu de pildă, care la rândul lui la complezent urma să fie cu d. Guță Tătărescu în ceasul în care și vea să-i ocupe fotoliul... Și hora aceasta continua! Și țara rămânea așa cum o știm, așa cum am văzut-o, cum a fost și cum am spus-o aici. Din acest schimb ideal de servicii, d. Tătărescu de pildă — filondcă de el am vorbit — sau d. Argetoianu, la fel, izbutiau să se arate țării ca două imaculate fecioare pe care nici gândul păcatului chiar nu le-a vizitat... Țara nu mai știa, și se pricepă nimic, dar își simțea prăbușirea, se simțea mulțind subt complezențele astea și între atâția oameni cu prea multe certificate de cinste: dar mai ales neputând să acuze pe nimeni — filondcă se

DOCUMENTARI

MARILE INCEPUTURI ALE MIŞCĂRII NAŢIONALE

1925, anul marilor sbuciumări[1]

de arhitect Mucleheseu-Tunari

A. C. CUZA

Răsplata, însă nu întârzie: Corneliu Zelea-Codreanu, pe atunci student al facultăţii de drept din Iaşi, îl impuseşe pe mişcărilului Mancliu în ziua de 6 Mai 1924. Corneliu Codreanu este judecat de Curtea cu juri din Turnu-Severin şi achitat în aclamaţiile întregii ţări. Am participat la acest proces, ca delegat al Cercului studenţesc din Iaşi.

Ani de suferinţă şi muncă

Recăpătându-şi libertatea, Corneliu Codreanu, — ajutat de Ion Moţa, Gheorghe Urzicean, Ghica, Radu Mironovici, ing. Grigore Bejan şi alţii, — studenţi şi elevi (la Iruntu cu Antonie dela Bacău), — reiau lucrările pentru începerea execuţiei Căminului cultural dela „Răpa Galbenă", cămin a cărui bază fusese pusă la 6 Mai 1924, după ce se terminase cu săvârşirea crimelor din Tăpăţâna.

Pentru începerea lucrărilor, comitetul de organizare, făcuse apel la studenţimea din întreaga ţară. M'am oferit şi eu, trimiţându-mi adeziunea.

La 8 Iulie 1925, Ion Moţa, mi-a trimis o scrisoare prin care mi anunţă că la 15 August va începe turnarea fundaţiilor şi deci pot veni. Mi-am întrerupt vacanţa şi am plecat la Iaşi, sosind cam pe la 20 Iulie. Acolo mă aşteptau:

— Prietenii pe care n'am mai văzut niciodată;

— Un pat pe care l-am împărţit cu dragoste de frate timp de o lună, cu cel mai bun camarad de luptă pe care l-am cunoscut în viaţa mea: Gheorghe Urzicean;

— o lingură de lemn şi o ceaşcă cărată de pământ, venită mea de „magchetar".

— o planşetă de lucru la biroul lui Grig. Bejan, unde am început punerea la punct a planurilor rămăsuse.

(Terminasem anul al II-lea al şcolei de arhitectură, aşa că, eram ucenic singurul „specialist"). Totuşi adesea, mă arătam la priză pe unde se trasau fundaţiile, şi puneam mâna pe lopată, ajutând fie la săpătură, fie la turnarea betonului în fundaţii.

Lucrau cu pasiune, alături de camarazii mei, cărând la mine cărămizi, cei din Societăţile noastre cu tipi o nouă Românie.

Aici, la „Răpa Galbenă" pe teren, dorul de inginerie! Grigore Cornelius Codreanu, se hotărăşi la Iaşi, în triumf, unde începe acţiunea politică în cadrul „Ligei Apărării Naţionale Creştine". La-pitera dintre el şi A. C. Cuza se desăvârşise, cu prilejul procesului, unde, A. C. Cuza, în calitate de martor, vorbise timp de două ore despre tragedia în care se afla ţara Românească.

Destăinuirile făcute de A. C. Cuza, au mărtuisit îndeajuns, apăsarea lepădată în care se afla Codreanu când a trăs la exponentul jidănilor: prefectul Manciu. Depoziţia lui A. C. Cuza, transformase într'o apărare monumentală, a constituit iniţia bună mărşăluţ la achitarea lui Corneliu Zelea Codreanu.

Prigoana împotriva mişcării studenţeşti începuse încă din anul 1924, Iulanii, constatând că mişcarea antisemită la propriu, ţinea a-şi căuta apărători. Truda nu le-a fost fără folos: la sorţii argintiţilor, studenţii de topor îşi oferă serviciile. Ca o primă consecinţă al acestui „trafat comercial", începe asuprirea studenţimei. Peste tot, capii studenţimei sunt arestaţi şi aruncaţi la Închisoare.

Cel ce şi-a manifestat mai cu prisoseală excesul de zel, a fost prefectul de poliţie dela Iaşi, un oarecare Manciu. Acesta arestează şi supune la grele torţeţi pe frunţaşii mişcării studenţeşti din Iaşi.

Bejan, ca iniţiat primul atac, şi-dă din sufleţe curate.

In fiecare seară, vaieţa la pantofi, bunii noştri răniţi şi mai mulţi pensionari la Iaşi, cu Ion Moţa, Ene, Meiu şi Popovici fuseseră condamnaţi. Gh. Urzicean se afla deasemenea în prevenţie.

Apropiindu-se termenul de începerea examenului am plecat la Bucureşti, care cum mă-nţi, rodul muncii noastre sporise cu grea. Banii îi terminasem şi materiale nu mai aveam.

Poliţia ne făcea mereu şicane.

Ajunsi la Bucureşti, purtam în suflet amintirea unei dulcese despărţiri de Ion Moţa, cu camarazii lăsaţi în suferinţă. Mă durea, mai ales, instrăinarea eraşelor moldovene pe care le văzusem pentru prima oară. Am căutat o consolare într'o scrisoare pe care am trimiso camarazilor aflaţi la Inchisoarea Galata. Mi-a răspuns Ion Moţa printr'o cuiremţă-scrisoare povestindu-mi cât de mult mi-e de cei mai brav dintre noi. După terminarea bătăiei, fără cât bătanţii am cenzatat:

De partea noastră: răniţi şi mai mulţi pensionari la Inchisoarea Galata.

De partea cealaltă, nici o pierdere.

Am trăs deci concluzia că metodele întrebuinţate până acum sunt ineficace. Va trebui deci să avăsăm la alte metode. După mai multe frământări am ajuns la următoarea soluţie: Să aruncăm în aer mai multe sinagogi din Iaşi. In acest scop, am primit înscrierea de a veni la Bucureşti şi de a procura materialul necesar, prin intermediul unui student la politehnică. Acesta, lipsit fiind, poate, de curaţul necesar nu s'a ţinut de angajamentul pe care şi-l luase faţă de noi. Cu regretul în suflet, m'am inapoiat la Iaşi.

Aci, sanţierul stagna. Cei mai buni dintre noi, văzeau în Inchisoare: Ion Moţa, Ene, Meiu şi Popovici fuseseră condamnaţi. Gh. Urzicean se afla deasemenea în prevenţie.

Apropiindu-se termenul de începerea examenului am plecat la Bucureşti, care cum mă-nţi, rodul muncii noastre sporise cu grea. Banii îi terminasem şi materiale nu mai aveam.

Poliţia ne făcea mereu şicane.

Ajunsi la Bucureşti, purtam în suflet amintirea unei dulcese despărţiri de Ion Moţa, cu camarazii lăsaţi în suferinţă. Mă durea, mai ales, instrăinarea eraşelor moldovene pe care le văzusem pentru prima oară. Am căutat o consolare într'o scrisoare pe care am trimiso camarazilor aflaţi la Inchisoarea Galata. Mi-a răspuns Ion Moţa printr'o cuiremţă-scrisoare povestindu-mi care despărţi:

CORNELIU CODREANU

Un student din prima linie: Gh. Urziceanu...

Seara, m'am întâlnit cu Gh. Urziceanu, care nu fusese arestat. Era abătut.

A doua zi, în zori, Urziceanu, s'a sculat de lângă mine, şi-a luat revolverul de sub pernă, şi-a îmbrăţişat şi a plecat fără să-mi spună ceva. Peste trei ore, am aflat că fratele Gică, vrând să spele rușinea adusă de mişcarea naţiunii, a trăs trăsnetul jidănului Grunspan, mai multe focuri de revolver, fără ca acă numeroasă Bestia spurcată s'a vrut să cadă de glonţul trăsnit.

Dacă a fost numit cândva de trăsnet Gibraltarul Atlanticului, Dacă privim harta, ne putem da seama cât de avantajat este acest port, aşezat pe muntele cea mai occidentală a Continentului African, în calea spre Capul Bunei Speranţe şi deci în drumul spre Indii. — Dakarul este important şi pentru legăturile cu America de Sud.

Din acest atuat port Vestic al Africei şi până la Pernambuco este o depărtare de circa 3700 kilometri. Din această cauză Dakarul a devenit şi baza avioanelor ce fac cursa peste Ocean. Până în August 1939, aparatele germane au zburat de 273 de ori deasupra acestui punct, transportând peste Ocean 20 milioane de scrisori. In 1940 trebuia să înceapă şi traficul aerian pentru cărţiori. Linie ar fi permis de acţ şi ar fi mers până la Natal, punctul cel mai răsăritean al Americei de Sud. Acestă linie ar fi avut o lungime de 3050 km. Războiul îndă a zădărnicit asemenea planuri.

Depărtarea până la portul francez Brest este cât de mare ca şi până la Pernambuco, iar dela Dakar şi până la Kap sunt 4000 kilometri. Hărţile noastre arată cât de mult se apropiă pe Dakar drumul spre Africa de Sud şi spre extremul Orient, în acelaşi timp cât de intensă este navigaţia spre America de Sud şi cea Centrală prin acest punct. Nici un port de coasta Africei de Vest nu se poate compara cu Dakarul. In această privinţă Tânărul seamă de acest fapt. Franţa a început de câţivu ani să construiască la Dakar, mărind portul comercial şi făcând în acelaşi timp şi lucrări de ordin militar. Franţa purtase în trecute de pe coasta Africei de Vest, Dakarul a continuat să ocupe primul loc. In ultimul timp au intrat în port 3200 vase care au deschiscut sau au încărcat 1 milion tone de mărfuri. In ce privesc capacitatea, portul Dakar ocupa locul al 3-lea în ţările franceze, situându-se după Marsilia şi Le Havre.

*Portul Dakar are o radă lărgită de digue, a cărei adâncime este de 9 metri şi jumătate. Cheiurile au lungime de aproape 3 kilometri şi jumătate. Vapoarele mai au posibilitatea să vină la aceste cheiuri. Chiar şi celle mai puternice vase ale marinei franceze au putut intra în port. Dakarul este de deschiscut sau au în-c

Un articol de A. C. CUZA in anul 1924

INDRUMAREA STUDENTIMEI CRESTINE

Ecouri: din inchisoare şi din aer libor

Indrumarea studentimei creştine, a timpului nostru este mă ca un eveniment istoric, hotărîtor, în viaţa naţiei romănesti: intru cît prevesteşte o nouă epocă de măcre, prin regenerarea puterilor el.

Avem a face aici cu un fenomen natural, putîndu-se asemăna unui arbore îmbătrînit, care se regenerează prin mlădiţele lui.

Îmbătrînirea de astăzi, a organismului nostru naţional — văzută de noi în atîtea rînduri — stăţii bolnăvicioase, de materialism injositor, de corupţie, de speculă, de lux scandalos şi de lene — nu se putea înlătura de cît numai prin spiritul de inalt idealism şi de jertfă a studentimei, cari reprezintă puterile vii ale neamului.

Acest spirit de inalt idealism şi de jertfă stăpînește astăzi indrumarea studentimei universitare creştine, dela toate Universităţile ţărei.

Pe dinsa o salutăm, ca pute rea de regenerare a naţiei noastre.

*

Unul din fruntaşii acestei studentimi universitare creştine, Ion I. Moţa, student al Universităţii din Cluj, se căte că spăşele astăzi în temniţă avîntul evoluţiei generaţiei lui.

Ca să se vadă spiritul de care este insufleţită întreaga studenţime creştină, să-mi fie permis, a reproduce o scrisoare, pe care am primit-o de la acest tînăr distins şi cu răspuns la cuvintele de mîngîiere şi de indrumare ce am crezut de datoria mea să-i adresez, în închisoare, cu prilejul sfintelor serbători ale Paştilor:

14 Mai 1924

Inchisoarea Văcăreşti

Prea Stimate Domnule Profesor,

„Mult iubit al nostru părinte sufletesc,

Am primit zilele trecute preţioasa scrisoare a Domniei-Voastre... şi am rămas pe gînduri asupra datorilor mele viitoare în lupta naţională pornită şi condusă de Domnia-Voastră, şi la care, acum, mai de curînd, m'am alăturat şi eu, odată cu studenţimea luptătoare. Mulţumindu-vă pentru scrisoare, doresc să vă incredinţez de deşănţărţia şi nedespărţita mea alăturare la cercul şi acţiunea Domniei-Voastre.

Pornit în luptă, acum aproape doi ani, impresnat cu întreaga studenţime, am înţeles tot mai bine caracterul acestei: că nu era vorba de o simplă apărdere trecătoare, tinereească, ci de o luptă de o oră izbăndă depinde viaţa neamului.

La lumina curăntului scris al Domniei-Voastre, am ajuns să înţeleg cum semnificaţia „istorică" a mişcării noastre, pornite în primul rînd din instinctul de conservare naţională, de cît din o concepţie mărcuită dintr'o principiţă înţelegere a problemei ce am repus-o noi, studenţii de azi. Crezul şi hotărîrea noastră în luptă au luat astfel şi mai mult, ridicînd-ne la cuvinta istoricului, care îţi ne legăm apoi sufletul şi puterile toate, chiar şi viaţa, de biruinţa luptei de apărare naţională: nici o cale nu este decît Patria care ţăşă de pieire. Ne-am pătruns de adînţăşi de adevărurile propovăduite de Domnia-Voastră.

O naţiune nu poate trăi de cît prin cultura pe care o produce; cultura nu poate fi decît naţională; un organism naţional intrînd, cum e al nostru de azi, nu poate produce o cultură naţională: în consecinţă, în lipsă de cultură naţionalităţea va dispărea: neamul va pieri, din cauza indrăznirii organismului naţional; pieirea va se poate evita decît pe singura cale a purificării organismului naţional, prin eliminarea penetraţiei străine distrugătoare.

Clipele în cari am înţeles aceste adevăruri, înţemnarşi o hotărîte şi capitală răspînţie pentru viţiţia noastre, înaintea căreia ze deschide o cale, dreaptă, clară, duchînd la o ţintă unică: salvarea şi ridicarea de la pieire, prin eliminarea jidanilor. De şapt, de aceasta eliminare purificatoare depinde viaţa noastră şi a oamenilor noştri; ne este interesul, dar mai ales datoria de a-o înţăţţaţi. Astfel, ne aşteptă nu numai menorocirea personală în viaţa de aici, dar şi pierzarea sufleteasca în faţa judecăţei Celui ce ni-a spus să iubim pe aproapele nostru şi să ne jertfim pentru fericirea şi mărţirea lui.

Aşa dar, pentru mine, ca şi desigur pentru multi alţii, viaţa e printr-atît aceasta îndreptare hotărîţă şi clară. Şi — vom merge astfel, urmînd-o şi pînă la capăt, fără poţiţiri şi slăbiciuni — pînă la izbînda! Credem în ea necîntit şi rugăm pe Dumnezeu să vă păstreze încă multi ani, spre a ne conduce, o ne da tărie şi lumină şi de-acum înainte, şi spre a Vă bucura de fericirea ce oţtre care aţi înţeleţ nevoia mai nostru rătăcit o clipă, clipă care azi-îneţ durează.

Vă rog să binevoiţi a primi încredinţarea veneraţiei şi a profundului meu respect, cît şi a cordialei mele stăţţoţie, pentru care aşpirăţi neastre naţionale, în fruntea căreia staţi.

„Hristos a Inviat!"

ION I. MOŢA
Student în Drept

*

Pe cînd pătrunde pînă la noi acest ecou din inchisoare, iată că ne vine, din imediata noastră apropiere, un ecou din aer liber: de pe cîmpul de muncă.

Studenţimea universitară creştină, din Iaşi, a hotărît să-şi clădească în Iaşi un cămin cultural, cu mîncă el.

Din iniţiativa, în deosebi, a fraţilor de suferinţă de la Văcăreşti, studenţii „complotiţi" Corneliu Zelea Codreanu, Ilie Gărneaţă, Corneliu Georgescu, studenţimea Universităţii din Iaşi, organizată în cercul ce se va face la cererea cărămăţilor necesare căminului cultural, ducîndu-se regulat să munceasca în comuna Ţuţora, din Ungheni-Rusi, de pe malul Prutului, din apropierea Iaşului, la fabrica de cărămîzi, a d-lui V. Lascar, care a pus la dispoziţie, cu generozitate, şi pămîntul şi uneltele necesare producţiei.

In fiecare zi, la ora 4 dimineaţa, echipa studenţească porneşte de la locuinţa sa, în marş militar, pe cîmpul de muncă. I-am văzut la lucru, admirînd îndemînarea lor deosebită, şi insufleţirea, mai presus de orice laudă, cu care muncesc.

Studenţii îşi adună materialul, ei îşi cară apa necesară, cu căbăţile, din Prut, şi frămînă pămîntul, ei îl toarnă apoi în forme, purtînd semnul „Svastica".

Numărul cărămăţilor fabricate astăzi de studenţi — pînă astăzi — ţinînd seamă de timpul cerut pentru pregătirea terenului şi pentru invăţătura de-la cămin — intrunesc toate aşteptările, ridicînd-se după două săptămîni la peste 20.000. Restul până la 200.000, de care este nevoie, continuă să se lucreze, şi va termina în curînd, profitînd de timpul vacanţelor.

Iar apoi, se va începe clădirea căminului cultural, iar cu munca studenţilor, sub conducerea unor constructori profesionişti, pe un teren ce urmează a se alege de-acum înainte.

Indrumarea studenţimei creştine, de astăzi, se vede ce este, atît din cele spuse cu stăţa clăritate, de studenţii Ion I. Moţa, cît şi din activitatea fraţilor de la Văcăreşti şi din cea a studenţimii din Iaşi, pentru ridicarea unei viţţoţie şi unelţele necesare producţiei.

Ecouri din aer libor

Ecouri din inchisoare

INFRÂNGEREA ANGLIEI IN EXTREMUL ORIENT

In cel mai important oraş comercial din Extremul Orient, dispare drapelul englez de răsboiu. El a fluturat timp de un an şi jumătate, din momentul în care căpitanul au fost luîndu-şi de cunarile atacurilor vigurosi ale trupelor Tîng de un secol, dar de lupţă al Imperiului unit, a stăt inlăţi în Extremul Orient, cu un simbol al stăpînirii engleze. Indiferent în ce parte a lumii ministrat oraşul, totdeauna englezii au impus influenţa lor, adunînd bogăţii nenumărate, pentru ocîţ locraţia din patria mamă, sub scutul bătăioşilor şi a tunurilor; din acest punct, influenţa britanică redu până departe, în mările Extremului Orient şi până în adînca provincialîor Chinei. Disparitia turilor şi bătăioşilor britanice, de pe malurile fluviului, din Shanghai, are o mare insemnătate simbolică, deci fapţul poţţiţ al retăţoarcerii celor 1500 soldaţi englezi, din avantajoţul îndepărtat din Extremul Orient. In patria din estul Europei, cînd ţoţţ oţţţ, cari se aţţţţţ au puteau caracterisa mai bine dominaţia englezilor, engleţţ, atît în pţţţţ noastre, cît şi în ţţţţţţ ţţţţţţ

FAPTE ȘI COMENTARII

INFANTERIA VAZDUHULUI LA ATAC

de corespondentul de război EMIL WEIHMULLER

UN REPORTAJ DRAMATIC AL UNEI LUPTE AERIENE DEASUPRA ANGLIEI

Corespondentul de război Emil Weihmüller, relatează următoarele asupra unui raid împotriva insamântului.

Ne îndreptam spre Filton, obiectivul nostru de astăzi fiind uzinele de motoare, care se găsesc în acest oraș.

De la imprejurul nostru se auzea zgomotul luptei dintre avioanele englezе de vânătoare și avioanele noastre de distrugere. Nici trăitorii de pe bordul avionului nostru nu stau cu brațele încrucișate, mitralierele golesc bandă după bandă, imprescindă focul lor ucigător. In acest timp bombele sparg acoperișul uzinelor din Filton... Și acele unde cad, după câteva minute cerul se deschide, fărâmă o gaură, care se putea inghiți avionul nostru. Dar nu este numai o singură gaură, ci pretutindeni răsar asemenea găuri, multe, multe, din fiecare tășnind flăcări și neri colorați dela galbenul inchis, până la albastrul cel mai clar. Aici a fost un adevărat prăpăd; ceeace mai stă încă în picioare reprezintă mai nimic.

Imi indrept din nou privirea înainte. Dar ce zăresc? Mi se oprește respirația. Avionul de comandă al escadrilei a 6-a, având pe căpitanul B. la bord, lese din rând, lăsând o dâră de fum în urmă. Fumul este acea din motorul din dreapta; aparatul pierde din altitudine; deasupra lui sunt două avioane englezе de vânătoare. Locotenentii M. și R. părăsesc avioanele lor locurile respective din formația grupului pentru a veni în ajutorul comandantului lor de escadrilă. Ajuterul nu mai are nimun rost insă, căci și motorul din stânga la fel, iar căpitanul B. descrilind o curbă la stânga dă să inteleagă camarazilor săi că, vrând nevrând, trebue să aterizeze forțat pe pământul englezesc. Locotenentul M. reușește să reintre în formație, cel doui englezi insă, lăsând victima lor în pace, se năpustesc ca vulturii asupra avionului locotenentului K. Il vedem picând, apoi nu-l mai zărim.

Avioanele de recunoaștere de cursa scurtă și lungă abia și-au terminat misiunea lor principală de culeori în procesul prețiosului material fotografic, dela insulele Orkney până în jos la Dover. Ele ne-au procurat noul, avioanelor de luptă, materialul necesar lintelor. Ceasul „Sugaarte" a sosit; această artilerie grea a vânătorilor a produs grele pierderi convoaielor puternice zărite, ea a apărut d'asupra Doverului, Southampteului și Portsmoutului și a distrus unele aerodromuri în sudul insulei.

„Infanteria Văzduhului" mărșăluește încă în grele riscuri prin focul artilerieii antiaeriene și prin puternicele atacuri ale vânătorilor englezi, numai cu o singură tintă în fața sa: de a descărca bombele pe obiectivul hotărît. Câmpul nostru de activitate este întinsul spațiu din Scoția până jos la stâncile de cretă ale coastei.

Descrilind o curbă mare intreaga formație cârmește ținând cursul spre patrie

Pentru lungi și nesfârșite minute inică domnește scrioztatea amară și cea mai puternică incordare în toate fetele. De multe ori artileria de apărare și vânătorii inamici incearcă să ne taie retragerea, până insfârșit nemărginita suprafață albastră a mărei ne scoate din pericol.

Acuma, da, se aude și câte un cântec vesel, când toate mâinile s'au desprins după arme.

Oameni și mașini

Acum am din nou în fața ochilor mei, această imagine a marelui atac asupra Londrei. Noi am eșit din cel mai aprig foc, căci ne-a primit ca prim val de atac. In spatele nostruștiam insula dușmanului far în fața noastră prosperia coastă.

In standul din fundul carlingei îngrămădim un munte respectabil de tuburi goale de cartuse, depozităm benzile goale intr'un colț. Brusc se schimbă impresiile, departe de noi se afiă d'asupra docurilor capitalei grindina infiorătoare de gloanțe. Aproape de tot este constrîns, de a putea mânca din nou de a te putea spăla. In turela din fată se discută, aprins asupra efectului bombelor, asupra tirului artileriei și asupra avioanelor de vânătoare. Radiotelegrafistul deretică la aparatele sale, mitralorul din fată și din spate privesc peste munții norilor parcă s'ar afla ca pasager intr'un avion de curse. Câteva loviturі în aripi am descoperit deja și apoi aterăim și ne aflăm în fata Heinkelului 11 al nostru.

Toți cinci se privesc. La inceput este mica teamă care pe urmă se transmite în oase pe urmă este mirarea fără margini și inafârșit bucuria zgomotoasă care îi cuceresie pe toți după ce au în spatele lor „Cavaleada peste lacul Constanța".

In urmă echipajul se dispensează fiecare pentru aire un explorator în căutarea de noui posibilități și propuneri.

Aci se casă în trupul avionului o spătură largă, aci gloanțele au rupt legăturile, acolo zace o intreagă jerbă a vânătorilor englezi în ochiul din spate ale standului. 78 lovituri în mașină! Și înăuntru în standul de luptă: Conducta de oxigen a radiotelegrafistului distrusă uleiul curge larg pe teren. Acuma abia prispem cu adevărat, cum ne-a pândit moartea peste tot. Dar noi i-am scăpat diavolului printre degete! Ce recunoscători sunt sburătorii în aceste momente mesriastlor cari au construit asemenea mașini...

Și mâine ei își iau sborul din nou.

„Das Reich"

LEGIUNEA CINSTEI

(Continuare din pag. I-a).

Dar vorbeam de elitele conducătoare pe care va trebui să le examin deopotrivă acest examen al constituției — acest control al averilor... Aici avem insă o dificultate — mai mult personală! In vocabula V care ne cuprinde pe noi, găsesc deopotrivă numele subsemnatului, pentru o destul de femeni demnitate probabil, pe care am ocupat-o cândva, în timpul regimului Goga. — dar imi voiș inșgăduni ad spun că numele meu imi apare mai mult ca o epigramă ușa cum îl add. agezat... Intre d-nii Stan Vidrighin și Vlahide! Cum voiu sta eu lângă dânșii — dar mai ales cum voiu face ca declarația mea să nu-i insulte prea mult? Nu voiu putea spune mai mult decât am avut și am — dar aceasta va fi, în cifre rotunde, NIMIC... Imprudența acelora desigur cari au greșit, cari m'au crezut apt să fiu un demnitar — ceeace se cheamă un „demnitar"! — al regimului vechi.

Acest nume insă, numele meu — și ca el mai se găsesc de altfel atâtea — n'ar putea să mă incurce totuș mai mult și nu m'ar impedica să spun alt adevăr pe care-l reclamă desbaterea noastră de aci.

Da, controlul averilor va mai putea să albă un aspect luminos, — un admirabil sens pozitiv. El va putea să arate pe acela, atât de puțini, cari au fost „demni" să ocupe demnitățile lor, și pe cari fără desigur va trebui să-i folosească la greiele munci de azi. Sunt oamenii verificați — sunt cei mai siguri și astfel sunt cei mai necesari deopotrivă. El vor trebui să apară atunci, de pretutindeni unde se găsesc izolați, unde se găsesc poate desgustați, anonimi și tăcuți — vor trebui aprope citați ca pe un ordin de zi al Natiunii care va avea desigur cel mai inalt interes să-i cunoască! Va fi și singura lor satisfacție după ofensa inevitabilă de a fi fost situați, pe această listă care a apărut în zlare, în tovărășia foarte puțin dorită a unor „demnitari" cu atâtea grave deficiențe de demnitate! Dar mai ales vor trebui chemați, folosiți, obligați... Abia atunci Legiunea va fi intreagă! Dincolo de politică — politica nu mai poate fi decât una — dincolo de alte discordii, Legiunea singură, Legiunea adevărată a muncii, a cinstei verificate, căreia îi revine să construiască o Romănie alta și, peste atâtea dărâmături, să zidească o Țară din nou.

TOMA VLADESCU

Luptele dintre frați să înceteze

Declarațiile d-lui prof. George Cuza

In fața evenimentelor de astăzi care interesează atât de adânc opinia noastră publică, am socotit util să cunoaștem sentimentele d-lui prof. Gheorghe Cuza. Fruntașul naționalist a cărui luptă neostenită pentru unirea forțelor naționale este atât de cunoscută, a consimțit să răspundă fără nicio reflexiune intrebărilor noastre.

— Cum prețuiți, domnule profesor, apelul la unire pe care Generalul Antonescu l-a adresat Țării în ultimul său discurs?

— Cuvântarea Conducătorului Statului rămâne neclintită ca însuși adevărul pe care-l cuprinde. Realismul altitudinilor, aceasta complexă mai ales în viața publică. Și este o condiție pe care apelul Generalului o indeplinește cu prisosință. El ogindește o admirabilă situațiunii pentru reconstrucția Țării. Se descifrează aici răspunderea omului de Stat în căutarea soluțiilor salvatoare — precum și o entuziastă îndrumare și o retetă politică.

Asocierea forțelor naționaliste pentru birulința unui cres comun, se impune astăzi mai mult decât oricând, ca un imperativ categoric. Numai așa va putea fi dărîmată vrăjmășia frontului democratic, în spatele căruia se ascultă conspiratia capitalului iudaic și a hrubelor masonice.

— Dar practic cum vedeți d-voastră mijloacele cele mai proprii pentru ca „luptele dintre frați să înceteze"?

— Este lesne de realizat o incheagare a forțelor atunci când ea se afirmă pe planul idealurilor. Numai în combinațiile organizațiilor democratice există pertrachtări, ele resultând din infruntări de interese și răvne egoiste. Dar acolo unde nu sunt ambițiuni de validat, nu au ce căuta zavistiile și intriga, cu toată gama complicațiilor retorice. Unirea Cuza-Goga s'a realizat în 2 ore!

Subt drapelul Generalului se vor grupa toți acei dornici de o viață nouă și cinstită. Azi se cere Țării muncă și jertfă. Le vor da numai acela cari sunt capabili de ele. Intr'o armată ca aceea a Generalului nu se inrolează nici lenea hururului nici apetiturile. Aici galoanele se câștigă prin jertfă personală, fiecare luându-și locul pe care-l dă puterea și priceperea sa de muncă.

Mișcarea curistă a răspuns din primul moment la chemarea Conducătorului Statului, cu nesdruncinata convingere că Generalul va pune contribuția noastră desinteresată la temelia noului Stat. Rămâne ca el să dispună — formele il privesc.

— Ne-ați putea spune cum prețuiește d. prof. A. C. Cuza Statul de azi?

— Infăptuirea Statului Naționalist a fost pentru A. C. Cuza, cea mai mare bucurie din câte, desigur, a cunoscut: bucuria mărșurului care-și vede în sfârșit implinită opera vieții sale intreagă. După revoluțiile naționaliste din Italia, din Germania și din Spania, el vede acum birulind și la noi doctrina naționalistă de dânsul creată.

Soarta a vrut să dea marelui vizionar acest nepretuit dar spiritual care-l răspăștește cu prisosință pentru toate jertfele consimțite de-alungul apostolatului său — drum aspra și greu ca urcușul Golgotei!

Astăzi guvernează doctrina lui A. C. Cuza. Iată ceeace ajunge pentru a ferici pe un om a cărui titanică luptă nu s'a hrănit din bunurile pământești și care s'a dăruit atât de intreg, atâta de generos neamului său. Singuratecul de eri, vede azi intregul neam trăind în religia credinților sale — și așteaptă acum deopotrivă, senin, implinirea tuturor adevărurilor lui de o viață. Azi adăugăm că în vechea ocazie, A. C. Cuza este totuș mai activ ca oricând....

Cu aceasta d. prof. Gh. Cuza și-a incheiat stăt de interesantele lui declarații.

Declarațiile d-lui General Băgulescu

Pe d. general Băgulescu l-am găsit destul de grăbit și prins. Anunțat în ultimul minut, d-sa a avut totuș amabilitatea să facă ziarului nostru declarațiile substanțiale care urmează. Este totuș un interview „stante pede", ceeace d. general Băgulescu ne roagă de altfel să subliniem.

Iată așa dar răspunsurile d-sale la intrebările noastre:

1) Cum explicați Domnule General ostracizarea d-voastră în vechiul regim?

— Vechiul regim dispunea de un cap și un guvern care conducea țara după directivele primite dela francmasoni.

Șefii francmasonilor au fost totdeauna străini sau instreinați. Ei aveau și mai au și astăzi ca doctrină: Ridicarea elementelor slabe la demnități mari, fiindcă numai firele slabe se pot preta la fapte josnice, la satisfacerea tuturor gusturilor străinilor împotriva intereselor Neamului.

Aceste elemente de conducere slabe, dar investite cu puteri deplinе, nu puteau suferi elementele omenești, fată de cari am fost „un nesuferit", al vechiului regim.

Din armată am plecat în Mai 1939, când Armand Călinescu era prim-ministru și ministru al Apărării Naționale, declarând: Sub un guvern de asasini eu nu pot face servicii.

2) Cum prinți d-voastră apelul la unire pe care d. General Antonescu l-a adresat țării în ultimul său discurs?

— Țara trece prin grele momente existențiale, fată de cari am fost „un nesuferit", al vechiului regim.

In astfel de imprejurări tot sufletul curat al Țării trebuie să bată singurul drum al salvării demnității și patrimoniului nostru național.

Odată scopul fixat și interesele personale aruncate peste bord, intre bunii Romani nu poate fi decât unire bolemată în sacrificii trecute și sacrificii viitoare.

3) Care ar fi după părerea d-stră cele mai proprii mijloace pentruca luptele dintre frați să înceteze?

— Răspund ca la punctul 2.

4) Considerați luptele d-voastră naționaliste de odinioară, — ar fi interesant să-i evocați chiar dacă ar fi o faceți numai în câteva linii?

— Am cunoscut, am colaborat și m'am sfătuit cu toți reprezentanții grupărilor românești, incepând din 1913; de aceea am fost în continuu conflict cu „autoritatea de vânzare" a Țării.

Am avut groază de unelțirile vrăjmașe care impărțeau sufletul românesc în teli. Am fost deseori arbitrul în împăcarea grupărilor și am isbutit.

Am considerat totdeauna România ca un stat totalitar. Și Goga și Corneliu Codreanu și Profesorul Paulescu și Amos Frâncu și Generalul Cantacuzino și Nae Ionescu și toți lei-gionarii sau curiștii impușcați mi-au fost frați de luptă.

In sufletul meu se oglindese și astăzi faptele lor pentru România, iar eu datorez tuturor morți sau vii recunoștință, în numele istoriei ce o vedem și care ne va duce acolo unde dorim cu toții.

In ce familie părinții sau frații nu s'ar bucura de isbânda fiilor sau fraților lor, împotriva vrăjmașului comun.

Pleacă vede situația prin oglinda sufletului său.

Eu vă alături pe toți cei ce au luptat și luptă pentru România.

Dictatura devenită astăzi legea RELIGIE, este: Toți Românii cu suflet și capital de fapte românești să sprijine fără sfială și fără condiții frontul VERDE, altfel ne copleșe frontul ROȘU.

O interesantă relatare de pe teatrul de război aerian anglo-german

Războiul aerian dintre Germania și Anglia a fost stingherit foarte mult în ultimul timp din cauza timpului nefavorabil. Variațiunile timpului au influențat deopotrivă acțiunile de luptă active a ambilor inamici; aci mai trebuie să ținem seamă negreșit, că după felul situațiilor, Anglia avea avantaje considerabile de oarece acțiunile ei de luptă activă, au fost cu mult mai mici de cât cea a flotei aeriene germane. Și cu toate aceștea bilanțul succeselor din ultimele 6 săptămâni, în timp de 6 săptămâni de 3 ori atâtea avioane cât Germania. Pierderile trebuie să fie cu atât mai grele pentru R. A. F., cu cât aviația britanică era chiar dela incepitul războiului inferioară ca număr și calitate celei germane.

Această imagine devine și mai evidentă, dacă avioanele doborite sunt clasate după scopul lor de intrebuințare. Cele 100 de avioane britanice doborite de apărarea anti-aeriană, sunt fără excepție, avioane de bombardament. Chiar și intre mașinile distruse pe pământ desigur că multe sunt avioane de bombardament, așa că intr'un răstimp de 6 săptămâni, aviația britanică a pierdut cel puțin 250—300 de avioane de luptă.

Pierderile decisive le-a suferit insă apărarea britanică. Căci tregul rest de vreo 1700—1800 de avioane, distruse în luptele aeriene dela 8 VIII sunt mașini de vânătoare. Apărarea insulei britanice a fost slăbită prin aceasta așa de decisiv în acest răstimp scurt, în cât săptămânile următoare R. A. F. de-abia că a mai fost în stare, să apere toate obiectivele militare din sud și Anglia de mijloc. Ea a fost mai mult forțată să-și concentreze toate formațiunile de vânătoare existente încă în jurul și deasupra Londrei. Că apărarea britanică a rămas foarte amărâtă din cauza descoperirii intregului spațiu rămas, reiese din succesele extraordinare pe care bombardierele germane le-au putut obține chiar și la atacurile în pitică și asupra porturilor britanice de pe coasta de vest. Bombardierele germane au intâmpinat aci pește tot numai o apărare antiaeriană slabă, iar vânătorii britanici nici nu s'au arătat. In general ele și-au putut descărca bombele asupra obiectivelor indicate, atât cât le-a îngăduit-o starea timpului.

Dar nici chiar puternica concentrare de baterii antiaeriene și de avioane de vânătoare n'au putut apăra Indesjuns Londra. Incendiul dela data de 7 IX cauzat de imperiul a fost bombardată neincetat zi și noapte. Au fost distruse porturi și diferite docuri, și au fost incendiate mari depozite și produse petroliere, marile rezervorii de petrol au fost distruse; importante industrii de aprovizionare și intreprinderi au fost făcute praf, iar circulația a fost parțial aproape în intregime. Alarmele durerii aproape fiecare noapte câte 10 ore, săptămâni de-a rândul, în capitala imperiului, în acest timp viața economică stagnează în cea mai mare parte; aprovizionarea populației cu hrană intâmpină greutăți și deseorile, teatrele și cinematografele trebuie să rămână inchise, pe scurt, paralizarea vieții a orașului de 8 milioane prin necontenitele atacuri nocturne germane, nu se poate evalua nici aproximativ „prin cifre". In orice caz intre cu mult valoarea clădirilor distruse și a provizilor.

Tip. „UNIVERSUL", Str. Brezoianu 23—25